

[Henry Christensen.]

dårlig vilje hos socialdemokratiet. Det er selvfølgelig herefter også klart, at den socialdemokratiske regering, der nu er dannet, ikke har fået et mindre ansvar ved partiets absolutte afvisning af et bredere regerings-samarbejde, tværtimod. Man gør måske endog klogt i at indkalkulere, at sådan bedømmes det også, måske ikke i alle kredse, men i vide kredse af befolkningen.

Det parlamentariske grundlag for den regering, der nu er kommet til verden, er jo også klart. Det består foruden af det danske socialdemokrati af SF, af socialdemokratiet på Færøerne og af den højtærede Grønlandsminister, Knud Hertling.

SF er altså tilbage i sin gamle rolle og har jo allerede ydet sin første afgørende tjeneste. Det var, hvad vi oplevede i nat. Jeg forstår, at begge partier afsværges al tale om det røde kabinet. Jeg opfatter det næsten som en undskyldning for fortiden. Men det ændrer tilsyneladende ikke ved det faktum, at der føres det, man kalder orienterende samtaler, på statsministerens kontor, eller hvor man nu er i stand til at føre disse for-håndsorienterende samtaler med dem, der skal sikre regeringens forslag. Man sætte ølse for, man sætte ølse bag — den røde ølse beholder dog sin smag.

Tilbage bliver, at der bliver hængende — og det blev der også i nat — forskellige uoplyste spørgsmål. Hvad ligger der i de forhandlinger? Hvor meget binder den danske regering sig i forhandlingerne med SF? Aviser og andre kilder er jo fulde af rygter om, at det var SF, der fik aftvunget et løfte om, at importafgiften skal ind i dyrtidsreguleringen, eller at der skal sociale kompensationer på den ene og den anden måde, eller at hele provenuet skal anvendes osv.

Det er fuldstændig all right at træffe sådanne aftaler, men det ville være all right for en regering, der gerne vil appellere til samarbejde her i folketinget, at den så også klart oplyser folketinget om de eventuelle forpligtelser eller aftaler, den måtte have indgået, eller oplyser folketinget om, at der ikke er givet nogen form for indrømmelser af den art, som der nu svirrer rygter om. Uklarhed om disse ting er udtryk for en dårlig optræden fra regeringens side.

Jeg føler også anledning til at gøre en enkelt bemærkning om det parlamentariske

flertal, der er sikret ved Grønlandsministeren.

At statsministeren har ønsket derved at sikre et parlamentarisk flertal, har jeg ingen bemærkninger til, men jeg er lidt forbavset over, at det ses fremdraget, at det også er begrundet med særlige grønlandspolitiske motiver; det synes jeg måske trænger til en afklaring her i tinget. Det første, om statsministerens ønske om det parlamentariske flertal, er vi klar over, men det sidste har undret adskilligt. Jeg tror derfor, at venstres Grønlandsordfører, hr. Holger Hansen, senere vil stille nogle direkte spørgsmål. Jeg vil allerede her gerne sige, at Grønlandsministeren tager fejl, når han til Aalborg Stiftstidende som en motivering for, hvorfor han går ind i regeringen, udtaler, at hr. Holger Hansen jo er en enlig svale i venstre. Hr. Holger Hansen har ganske præcist stået for, hvad der var venstres Grønlandspolitik, og jeg kan slet ikke forstå, at en ny Grønlandsminister kan have interesse i at påstå det modsatte.

Hos statsministeren vil jeg derfor gerne have bekræftet, om der i de sidste års Grønlandspolitik, som ikke mindst venstre har været særlig aktiv i, er noget som helst grundlag for at påstå uenighed fra socialdemokratisk side. Jeg tror, at en klar udtalelse her er i høj grad tiltrængt.

Om de 3 tidligere regeringspartier gælder jo nu, at de hverken har lod eller del i og dermed heller ikke ansvar for regeringsdannelsen. De udgør altså den egentlige opposition.

Regeringen, der er kommet til på det snævrere mulige grundlag, har i sin tiltrædelseserklæring appelleret til samarbejde i folketinget. Føler regeringen mon i dag, at den selv har levet op til sin egen appel? Jeg tænker her ikke bare på indholdet af det forslag, den fik gennemtruffet i nat, jeg tænker i meget høj grad på den form og den behandlingsform over for folketinget, man gav dette forslag: et forslag, der præsenteres som led i en bredere sammenhæng, uden at regeringen har evnet at give eller villet give folketinget blot rimelige oplysninger om det nærmere konkrete indhold af denne sammenhæng, hvori regeringen selv ønsker dette forslag bedømt.

Tiltrædelseserklæringen, ja, den har regeringen jo næsten fået skjult ved sin anden